Kadın (Tirat)

Oyunun Adı: Kadınlar
Yazar: Dario Fo
Çeviren: Füsun Demirel

KADIN – Bu aşağılık yaşam anlamak için o feminist toplantılara gitmem mi gerekiyor? İki köpek gibi çalışıyoruz. Bir çift laf etmeye vaktimiz yok. Kendimize ayıracağımız bir an bile.. Evlilik bu mu? Benim de sorunlarım olacağı hiç aklına gelmedi ki? Hiç bana sorar mısın? Yorgun musun? Yardım ister misin? Yemeği kim pişiriyor? Ben. Tabaklar kim yıkıyor? Ben. Alışverişi kim yapıyor? Ben. Ay sonuna para yetiştireyim diye akla karayı seçen kim? Ben de aynı zamanlarda çalışıyorum. Ben, ben ben…
Çoraplar kirleten sensin. Onları kim yıkıyor, peki? Benim çoraplarımı kaç kere yıkadın? Evlilik bu mu? Seninle konuşabilmeyi istiyorum. Benim sorunlarımın da olduğu hiç aklıma geldi mi? Tamam, senin sorunların benim demektir, ama benim sorunlarım da senin olmalı. Öyle seninkiler benim, benimkiler gene benim… Seninle konuşmak istiyorum… Ama işten döner dönmez uyumaya gidiyorsun… Akşam… Televizyon. Pazarları maç: 22 tane geri zekalının bir top peşinde koştuklarını görmeye… Aralarında bir geri zekalı daha var, ama o düdüklü ve ceketli… Luigi, çok kızar ve sanki anasına küfür edilmiş gibi, "Sen spordan ne anlarsın be…" Ne biçim cevap. Beni spor ilgilendirmiyor. Spor kimin umurunda. Onu hiç böyle görmemiştim. Deli gibi bağırıyordu. Ben bağırdım, o bağırdı, bir sürü küfürlü laftan sonra tartışmayı bitirdik.

Ben ciddi olarak dedim ki: "Yeter, eğer evlilik buysa ben büyük bir hata yapmışım." Hatamı aldım (Çocuğu alır) Kapıya geldim. Bu esnada anahtar elimdeydi. Eminim… Luigi yanıma geldi. Zavallı Luigi, yüzü kireç gibiydi.,. Böyle hüzünlü bir sahneyi ömrümde yaşamadım. Hiç şakam yoktu. O da anlamıştı. Beni içeri aldın "Haydi yapma böyle"… "Bırak beni"… "Önce konuşalım sonra istersen gidersin. Ama önce konuşalım. Diyalektik diye bir şey vardır, değil mi?"… Sonra beni diyalektiğe doğru çekti… (Yatağa ilerler) Beni oturttu. "Evet, haklısın," dedi. Ama annesinden böyle alışmıştı. Annesi gibi olmamı bekliyordu. Yanılmıştı. Değişmeliydi.,. yani kısaca "özeleştiri" yaptı. Ne hoştu, ne hoştu… Ben ağlamaya başladım. O özeleştiri yaptı, ben ağladım. Ben ağladım o özeleştiri yaptı. Ne güzel ağladım dün akşam… Peki anahtar? (Anımsar) Anahtar Luigi'de eminim. Benden o aldı. Ceketin cebinde… Ceket nerede? (Ceketin cebine bakar) İşte anahtar burada… Bu benimki, bu onunki… Saat kaç? Yediye on var. Hala vaktimiz var. (Bebeği alır) Annesinin bebeği, annesinin ceketi, annesinin çantası, annesinin abonman kartı… abonman kartı… Şunu bulmalıyım, otobüsün kalabalığından seni yere bırakıp da arayamam ya… İşte abonman kartı… altı delik mi? Altı delik gidiş, altı delik dönüş. Altı gidiş, altı dönüş mü? Kiril kullandı abonman kartımı?

Bugün günlerden ne? Pazar. Pazar! PAZAR!!! Sen de bana bir şey demiyorsun.. Pazar günü çalışmaya gitmeye kalkıyorum. Ben deliyim. (Çocuğu bırakır, ağır ağır dans eder) PAZAR. (Şarkı söyleyerek) Pazarları iş olmaz, geç saate kadar uyunur. Ne güzel pazar… Yatağa bebeğim, bebeğim… yatalım ve bütün günlerin pazar olduğu bir düş görelim… Dünyanın sonuna dek… sonsuz PAZAR… Bütün yaşamın pazar olduğu

bir düş görelim… Haftanın diğer günleri yok artık… pazartesiyi astılar, perşembeyi kurşun1adılar, cumayı tutukladılar… hepsi öldü… Sadece pazar kaldı. Uykuya, uykuya… Eğer düşümde yeniden fabrikayı görürsem kendimi boğazlarım. (Bebek kolunda elbiseleriyle kendisini yatağa atar. Battaniyeyi başına kadar çeker)